

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

S prilogo „Domoljub“.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 28. aprila 1904.

Štev. 17.

Korist posojilnic in zadrug.

Največja nesreča za naše kmete je, da cen svojih pridelkov nimajo več oni določevati. Veletrgovina določuje cene žita, določuje cene pitovne živine, in kmet sme le še na trgu vprašati, koliko bo dobil in morebiti si poiskati tistega tujca, ki ga najbolj točno plača. Vzlasti pri žitu je ta položaj postal neznosen. Veletrgovina ima najpopred željo, kolikor mogoče po ceni kupovati, sicer ji je pa vseeno, ali je cena visoka ali nizka, ona si služi pri vagonu počez svojih 30 kron in ta zaslužek ji zadostuje, če je prodana množina dosti velika. A kmetu ni vse eno, kakšne so cene. Zato se že dolgo razmotri vprašanje, kako bi se dale zboljšati žitne cene? Nekateri želé visokih carin, drugi mislijo, da bi morala država kupovati rž in peči v mestih kruh, zopet drugi hočejo, da se kmetijsvo pusti propasti, ter se naj žito od drugod dobi ceneje, da bodo imeli delavci dober kup kruha.

Jedno sredstvo se je pokazalo v ti borbi med kmeti in trgovci že zelo uspešno: Posojilnice in zadružna skladišča. Nek dunajski list je sestavil poročila borznih cenikov. Zanimivo je brati nekatere opazke.

L. 1903. dné 2. aprila se je poročalo iz žitne borze: „Znamenito je, da so mogli letos posestniki vzdržati visoke žitne cene na domačih trgih, ker so se pri prodajanju zadrževali.“

12. februarja. „Kmetje dovažajo malo žita; videti je, kot da bi bili dogovorjeni.“

11. aprila: „Vse razmere silijo, da se cena zniža, a vendar se je vzdignila, ker kmetje ne dovažajo dosti.“

24. avgusta: „Vedno jasneje se kaže, da pičlo dovažanje drži ceno na višini.“ In

19. februarja 1904 je moral borzni list poročati: „Čudno je, da mora zdaj kupec, ki blago potrebuje, iskati lastnika. Sicer je pa lastnik iskal kupca.“

Tako se je poročalo iz Dunaja. V zadnjih letih je povsod nastalo mnogo posojilnic. Pametni kmet zdaj ne sili več tako na trg z živino in s žitom, vedoč, da v posojilnici dobi, kar potrebuje, in da se po priložnosti boljše prodaja, kakor pa če se kupoma dovažata vse ob novem letu na trg. Na borzi se je tedaj lani videlo, kaj zamorejo zadruge, posojilnice in žitnice. Na Nižjeavstrijskem je na-

stalo poleg posojilnic deset skladišč, ki tudi v slučaju, ko kmet ne dobi v posojilnici pomoči, ker je morebiti že preveč zadolžen, ali v slučaju, da noče delati dolga, žito sprejmejo, mesto da bi ga kmet hranil sam, in ga prodavajo po priložnosti. Veliko, ali tudi le zdatno zboljšati po ti poti cene ni bilo mogoče, bodimo pa zadovoljni s tem, kar se je doseglo, nekaj je vendar-le. Borzijanci sami so spoznali moč zadrugištva, videli so, da je po ti poti najbolj mogoče braniti cene.

Torej poslužujmo se tudi mi teh sredstev: posojilnic in zadrug. Zadnja leta so vzlasti v žitni trgovini v žitnem prometu zelo kritična. Ogerski pridelki nam delajo od stopinje do stopinje hudo konkurenco, in konkurenca bo tem hujša, tembolj ko se žitna trgovina zbira v rokah par preoblastnih in prebogatih trgovskih tvrdk. Če ne moremo vsega doseči, bodimo zadovoljni s tem, kar je mogoče.

Ustanovitev slovenskega delavskega društva v Celovcu.

Srčne želje, združiti slovensko delavstvo v Celovcu, so se vendar enkrat uresničile. To potrebo so čutili delavci sami, te želje so gojili tudi celovski in koroški rodoljubi. Zelo potrebno je bilo tako društvo; to vidimo iz tega, da so se sedaj neizkušeni delavci, prihajajoči iz kmetov ali vjeli na limanice socijalnih demokratov, ali pa so se posamezno zbirali v manjšem številu brez vsake organizacije, in le malo jih je našlo svoje zavetje v tukajšnjem nemškem katoliškem rokodelskem domu ali pri nemškem katoliškem delavskem društvu. Sedaj pa smo si vstvarili lastno ognjišče, okrog katerega se bomo ogrevali za svoje verske in narodne težnje. Od domoljubov zunaj Celovca pričakujemo, da nam bodo šli s tem na roko, da bodo delavcem, ki so namenjeni v Celovec, priporočali naše društvo. S tem bodo dobro stvar najboljše podpirali. Večer 23. t. m. je bil vesel in velepomemben za našo slovensko narodnost na Koroškem in velik korak naprej v delavski organizaciji.

Sešli smo se 25 po številu (poslali smo le toliko povabil, kolikor je udov za ustanovitev potrebnih) in izvolili odbor. Sedaj pa pojdemo pridno na delo ter nabirali novih udov, da bo mogoče koj pri prvem občnem zboru, ki se bo vršil dné 14.

maja ob 8. uri zvečer v gostilni pri „Zlatemu studentu“ pri Cavzniku, nastopiti v častnem številu. Upamo, da bo novo društvo dobro vspevalo, zlasti ker so nam mnogi rodoljubi obljubili gmetno podporo, neki gospodje že sedaj darovali 70 K, in tudi sobo za shajanje si bomo priskrbeli. Za čitanje in zabavo bomo tudi dobili od raznih strani knjig in časopisov.

Nasprotniki, to so tukajšnji socijalni demokrati, so nam delali, kakor je že znano, hude ovire. Preprečili so nam prvi ustanovni shod in tudi drugega so onemogočili. Toda zmagali smo mi. Kaj bo sedaj rekel g. Riese, vodja celovških rdečkarjev, ki je pretekli teden tako samooblastno na javnem volilnem shodu v Celovcu izjavil nasproti nemškim nacionalcem, da se imajo edino le socijalnim demokratom zahvaliti, da se ni ustanovilo slovensko delavsko društvo. Kako prav smo pač imeli, ko smo trdili, da so poslani slovenske rdečkarje le kot orožje izrabljali njihovi nemški sodrugi! Bojevati se bomo morali, to je gotovo; toda ne vstrašimo se tega boja. Mi gremo krepko naprej.

Dné 24. t. m. se je sešel izvoljeni odbor in se sledeče konstituiral: Valentin Jug, predsednik; Josip Stergar, podpredsednik; Dragotin Pangerc, tajnik; Lovro Berdajs, blagajnik; Leopold Gorjanc in J. Orišnik, odbornika. Namestnika sta: Anton Stefie in Jos. Zahn. Kot konsulent društva je imenovan mestni kaplan g. Jožef Dobrovc.

Došle so nam tudi sledeče brzojavke: Ljubljana. Slovenska krščansko-socijalna zveza navdušeno pozdravlja zborovalce!

Ljubljana. Naj raste novo delavsko društvo v strah vseh sovražnikov. — Uredništvo „Slovenca“.

Celje. Z delom do blagostanja, z umom do prosvete, z bojem do zmage, s čednostjo do ugleda bodi geslo slovenskega delavstva! To kliče Vam in vošči k ustanovni slavnosti — „Slovensko delavsko podporno društvo“ v Celju.

Prevalje. Procvitaj, bratsko društvo, v prospeh slovenskega delavstva! — Katoliško delavsko društvo.

Žabnica. Živelo novo slovensko katoliško delavsko društvo v Celovcu. Le z neumornim katoliškim delom bomo dosegli zboljšanje socijalnih razmer. Molimo in delajmo, in bodočnost je naša! Živeli slovensko-katoliški delavci! — Simon Incko, dekan; Ivko Kogelnik, kaplan.

Podlistek.

Kralj in gosji pastir.

Bavarski kralj Maksimilijan Jožef je večkrat v prav navadni obleki hodil v božjo naravo in se odpočival svojega truda. Nekega dné je sedel na klopi v svojem lepem gradu poleg tegernškega jezera in prebiral zabavno knjigo. Med tem se ga pa loti zaspanec. Knjigo odloži na stran in sladko zadremlje. Ko se vzbudi, se hoče izpredrediti z izprehodom. Vstane in koraka ob jezerskem obrežju. Daleč ima že vrt za seboj, ko se spomni, da je pozabil knjigo na klopi. Rad bi jo imel seboj; zato se ozira po zelenih travnikih, kje bi ugledal kakega človeka, da bi ga poslal po njo. Konečno vendar zagleda mladega dečka, ki je pasel gosi po sveži travi.

Kralj gre proti njemu in mu pravi: „Dečko, v grajskem vrtu sem na klopi pod gradom pozabil neko knjigo. Pojdi po njo, in ko mi jo prineseš, dobiš en goldinar za svoj trud.“

Pastir ni poznal kralja. Nezaupno je ogledoval precej obilnega gospoda, ki mu ponuja goldinar za tako kratko pot. Slednjič izpregovori: „Saj nisem tako šemast“ in se obrne.

„Zakaj misliš, da te imam za šemastega“, vpraša kralj, kateremu je dopadel okroglolični pastir.

„Zakaj? — odvrne dečko —; ej dobro poznam škrice z grajščine. Za tak nič ne trošijo goldinarjev. Vi me hočete speljati na led in potem, ko bi vam prisopihal nazaj, bi se mi smejali.“

„Na, tu imaš dve dvajsetici naprej, da ne boš mislil, da se norčujem. Pojdi mi po knjigo!“

Dečku se zaleskeče oko; dve dvajsetici sta bili zanj že ogromno premoženje. Vendar se je še obotavljal.

Pastir popravi svojo raztrgano kučmico, popraska se za ušesi in pravi: „Bi že šel, seveda bi šel, toda — ne smem. Če zvedó kmetje, da sem pustil gosi, sem takoj ob službo.“

„Neumnež, za ta čas bom pa jaz pri njih.“

„Vi, — odvrne dečko in meri kralja od nog do glave. — Vi pa znate gosi pasti. Saj še ne veste, kam ne smejo. Če jih spustim na one-le travnike, me primejo kmetje in več skoraj jim moram plačati, nego na leto zaslužim. Zraven pa prav nič ne poznate mojih gosij. Poglejte tega-le gosjaka s črno glavo. Če na tega ne pazim, mi brž uide in mi spravi vse druge za seboj. Vrtinarjev je tam iz grajščine in ravno tak, kot so tisti leni in poredni grajščinski hlapci. Samo nagaja, družega se mu nič ne ljubi. Ne, ne, gosij vam že ne zaupam.“

Kralj se je premagoval, da se ni na glas zasmel dečkovemu modrovanju. Potem pa reče z resnim glasom: „Dečko, jaz imam mnogo ljudi pod seboj in če te prav vodim, mi pač lahko zaupaš za nekaj časa svoje gosi.“

Pastir se zasmije in poredno pravi: „Čajte, sedaj pa že vem, kaj ste. Gotovo učite otroke v šoli. Toda gosi se težje vladajo, kot otroci; to si zapomnite!“

„Ne maram se več pričakati s teboj; samo to te vprašam: Ali mi greš po knjigo ali ne.“

„Bi že šel, toda — —“.

„No, če si tak nezaupnež, ti obljubim, da jaz povrnem vso škodo, ki bi se zgodila. Si li razumel.“

Dečko je bil pomirjen; vdal se je. Samo naročil je še kralju, naj pazi na pisanega gosjaka, da mu ne uide. Dá mu v roke bič in odhiti. Kmalu pa priteče nazaj.

„Kaj pa to pomenja? Ali si se že skesal?“ vpraša kralj.

„O ne, toda nekaj vas moram še povprašati. Ali znate pokati z bičem? Poskusite!“

Kralj dvigne bič, mahne z njim, toda počilo ni.

„Saj se mi je zdelo, da ne znate. In to je vendar prva stvar pri goseh. Tak-le gospod kot ste vi, ki zna otroke učiti, misli, da zna že vse. Pa še pokanje vam ne gre. Poglejte mene!“

Dečko stopi pred kralja in ga uči, kako se poka. Precej časa sta poskušala, predno se je posrečilo. Pastir pristavi še celo vrsto navodil, kdaj se more pokati; potem pa brzo odhiti.

Kralj se najpreje do dobra izsmeje in solznih očí gleda za odkritosrčnim pastirčkom. Tu pa začuje med gosmi šum. Kakor je napovedoval dečko, tako se je zgodilo. Gosjak je brž čutil, da ga ne opazuje navadnega varuha pazno oko. Ponosno je dvignil glavo, ozrl se krog sebe, parkrat se ogledal s svojim odurnim glasom in v tem trenutju so razprostrle vse gosi svoje peroti in se razpršile na vse strani po raznih travnikih krog jezera. Kralj je jel kričati, a nič ni pomagalo. Poskušal je pokati z bičem, a bič ga ni ubogal. Begal je sem in tja za gosmi, a s tem jih je le še bolj preplašil in slednjič je ves potan truda in smehu sedel na neki porobek in si brisal znoj s čela.

Miklavčevo - Apače. Z Bogom krepko naprej, ne koraka nazaj! Bog blagoslovi delo! — Dragasnik, Lučovnik.

Dopisi.

Velikovec. (No, pa hajl!) Poroča se nam, da je predzadnje sredo, sredi glavnega trga, obkolila cela tropa n mislečih „gospodov“ Šent-Markežkega Konečnika ter ga hvalila na vse kriplje, da se je tako „tapfer“ (!) držal njih stranke na dan občinske volitve v Dobrlivasi. Tistega Konečnika namreč, ki je bil oddal najprej pooblastilo našincem in ga potem tirjal nazaj ter izročil nasprotnikom; tistega Konečnika, ki baje tako rad trdi, da se je na stare dni spametoval in „držl“ z našo katoliško-slovensko stranko (katerej bi naravno po božji in človeški postavi pripadal), in še enkrat tisti Konečnik, ki je (čujte in strmite) odbojnik popolnoma slovenske občine. Mi mu privoščimo pohvalo in želimo, da bi mu dobro teknila, povrh pa še zakličemo: Hajl!

Št. Peter pri Velikovcu. (Tridnevica.) Lepo tridnevno pobožnost smo obhajali od 9. do 12. aprila pri naši podružnični božjepotni cerkvi na Lisni gori. Pobožnost se je vršila v proslavo stoletnice posvečenja cerkve; dné 8. aprila letošnjega leta je minulo namreč ravno sto let, kar je priljubljeno romarsko cerkev na Lisni gori posvetil lavantinski škof Firmian. Dostojno in povsem veličastno se je slavila ta stoletnica. Bile so vsak dan tri pridige: ena nemška za božjepotnike iz lavantinske doline, ki tudi ob drugih shodih radi prihajajo na Lisno goro, in pa dve slovenski. Krasni govori, popolni po vsebini in obliki, ki sta jih imela častita gospoda iz kapucinskega reda: o. Donat Zupančič, gvardijan v Škofji Loki in o. Gothard Bortscher, gvardijan v Muravi, so napravili na mnogoštevilne poslušalce mogočen utis. Lisno goro je obiskalo v onih dneh do 4 tisoč ljudi. V nedeljo je morala biti pridiga vsled preogromne množice zunaj pred cerkvijo; pondeljek pa so zopet prišle poleg mnogo drugih ljudi dve dolge procesije iz Grebinja in Klostra s svojimi dušnimi pastirji. Obhajanih je bilo približno sedemsto. Gospodoma kapucinoma, ki sta bila tudi v spovednici neutrudljiva, so pomagali pri spovedovanju domači župnik, potem g. duh. svetovalec Volavčnik, župnik na Rudi, ki je tudi drugače s svetom in dejanjem sodeloval pri prireditvi slavnosti, in pa njegov kaplan. Da so pridna dekleta cerkev prav lepo in okusno okinčale, je umevno, da se je pa v povzdigo zunanje slovesnosti porabilo 84 kg smodnika, ki je dal na tisoče strelcov, nam bodo verjeli le tisti, ki so one dni na lastna ušesa poslušali skoro neprestano gromenje topičev raz Lisno goro. Nesreče ni bilo niti najmanjše.

Globasnica. („Lurška pastirica“) se ne bode igrala dné 1. maja, kakor je zadnjič „Mir“ poročal, temveč še le dné 8. maja. Ob enem se naznanja, da se bode vprizorila tudi igra „Bratje ne zna.“

Ponikva pri Pliherku. („Obhajati“ sta šla.) Jožef Volina in Peter Delavec, obadva hlapca in znana kot razuzdana fanta, krokala sta celo noč na pustno nedeljo ter nazadnje ne vedo, kaj bi

počela v svoji pijanosti, izumila pustno norost, na katero se bosta vedno spominjala. Volina oblekel je čez obleko belo srajco, vzel molitvenik in literško steklenico seboj, Delavec pa zvonček in tako sta šla od hiše do hiše „obhajati“ vse tiste, ki so še bolehali za mačkom od pustne nedelje in naznanjat, da se pust pokoplje na pepelnico. Tako početje vzbudilo je občno pohujšanje in posledica temu je bila sodnijska obravnava, ki se je končala z obsodbo obeh zasramovalcev vere, in sicer sta dobila obadva vsak po štiri tednov zapora, kjer bosta imela časa premišljevat, da obredi katoliške cerkve niso za pustno šalo.

Tolsti Vrh. (Shod.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za Tolsti Vrh in okolico je imela na belo nedeljo pri Ehleitnerju pri Fari svoje letno zborovanje. Kot prvi govornik nastopi županec Francej iz Dobrih, ki je nam povedal, kaj lahko storijo slovenski stariši zlasti pa slovenske matere pri vzgoji svojih otrok za Boga in za slovenski narod, za našo ljubo slovensko domovino. Da ostanejo otroci tudi v poznejšem življenju verni katoličani, je treba, da se jim že v mladosti globoko vcepijo v srce verske resnice. Priložnosti za to je dovolj, zlasti pa naj slovenske matere v tihem okrilju svoje družine delajo za Boga. Zakaj pa ravno matere? Oče je sicer glava družine, on ima dolžnost, da preredi svojo družino in zato je večkrat po cele dni oddaljen od družine. Mati pa je zmiraj pri otroku. Ona ga uči hoditi, ga uči moliti in spoznavati verske resnice, zato je tudi dolžna, da skrbi za versko vzgojo v hiši. A ne samo v verskem oziru, tudi v narodnem oziru je treba vzgoje. In versko naziranje ne nasprotuje narodnemu. Vzvišen vzgled v tem oziru nam je dal sam božji Sin, ki se je podvrgel vsem šegam in navadam svojega ljudstva, ki je govoril svojemu mestu: „Jeruzalem, koliko-krat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja piščeta pod svoje peruti, a vi tega niste hoteli.“ Še na zadnji poti je govoril jeruzalemskim ženam, naj se jočejo nad svojimi otroci. Torej ima tudi slovenska mati dolžnost, da vzgoji svoje otroke za svoje ljudstvo. Da pa postanejo otroci narodni, je treba, da je tudi mati dobra Slovenka, kajti kako bo slovenska mati drugače vcepila v srce svojih otrok to, o čemur sama ni prepričana. Izmed raznih prilik, ki se nudijo slovenskim starišem za narodno vzgojo otrok, je ena najprvih, da jih vzpodbujajo k branju slovenskih knjig. Sicer bi morala za to šola skrbeti. A pri nas, kjer imamo čisto nemško šolo, šola tega ne stori. In če učitelji-mogoče tudi to podarjajo, je njih trud brezuspešen. Zakaj? Slovenski otrok sliši v šoli le blaženo nemščino. Slovenske besede ne sliši. Nemščine se ne nauči toliko, da bi dobro razumel nemške knjige, ko izstopi iz šole, slovenščine pa še dobro brati ne zna, kakš bo potem tak otrok, ko izstopi iz šole, se navduševal za branje. Navadno vrže knjige v kot, da jih nikoli ne vidi. Stariši morajo torej popraviti to, kar je šola zagrešila. Žalostno sicer, a v deželi neverjetnosti se to dogaja zmiraj. Potem naj vzpodbuja mati otroka k petju. Prav lepih narodnih pesni smo imeli. In ko so rajni Slomšek še živeli in delovali med koroškimi Slovenci, se je čula povsod lepa narodna pesem, pa tudi pesmi, ki so jih Slomšek sami zložili. In ljudstvo je rado prepevalo te pesmi. A v

novejšem času izumira ta lepa dobra narodna pesem, vse je utihnilo. Starim ljudem pa so še v dobrem spominu te pesmi. Naj jih torej zbudijo, naj učijo mladino prepevati in spet bo zavelo novo, sveže življenje v naših pokrajinah. Upamo, da bomo tudi na Koroškem dobili več izobraževalnih mladeniških in dekliskih društev, kot jih imajo naši bratje na Štajerskem. Posebno pa bi mladeniška društva odpravila eno zlo na Koroškem. Gotovo je znano, da se sovražijo fantje raznih vasij in se tepejo in pobijajo z nožmi. To bi izginilo, če bi se ustanovila mladeniška društva, kajti mladeniče raznih, sedaj si nasprotujočih vasij bi vezala ena skupna vez, ki si ji pravi ljubezen do domovine in do ljubega slovenskega naroda. — Slovenska mati pa naj uči svoje otroke tudi čistega slovenskega jezika. Veliko tujih besed se je zadnja leta prikradlo v slovenščino, katere pa z domačimi besedami ravno tako lahko izrazimo kot s tujimi. Torej proč s tujimi besedami, v tem oziru je staro domače blago najboljšo! — Kot drugi govornik nastopi g. župnik Kesnar, ki je zavrnil razne trditve nasprotnikov glede hvalisanih nemških šol. Šola ni za to, da bi se v njej učili tujega jezika, ampak zato, da se otrok sploh kaj nauči in da si ublaži srce. Kaj pomaga otroku, če tudi zna nemško, če je pa srce prazno. Dalje je govoril o namenu družbe sv. Cirila in Metoda, ki ustanavlja slovenske šole na mejah. Koroški Slovenci imamo od družbe samo Št.-Rupertsko šolo pri Velikovcu, a koristi imajo seveda največ tamošnji Slovenci, pa tudi mi imamo koristi od nje. Ustanovil se je na tej šoli internat za dekleta, ki se hočejo izuriti v pridne in varne gospodinje. A tudi od šole same imamo dosti koristi. To je ravno tako, kakor če bi imel kdo sadni vrt, v katerem bi redil žlahtna sadna drevesa. Korist od tega vrta bi imeli v prvi vrsti okoličani, a sčasoma se razširi ta žlahtni sad po celi deželi. Vsi otroci, ki izidejo iz narodne šole pri Velikovcu, vendar ne ostanejo doma, nekateri grejo med svet in na tak način razširjajo žlahtni sad, ki ga nam redi naša narodna šola v Velikovcu. — Govoru je sledilo burno odobravanje. G. kaplan Ivan Serajnik je nam polagal na srce dve reči, ki nam morate biti dragi nad vse stvari: naša vera in naš narod. — Med govori so nas razveseljevali domači fantje in dekleta iz Fare, ki so nam prepevali pesmi, da so nam vsem v srce segle. Fantje so nastopili v narodnih čepicah, na katerih se blesti napis: „Slovenski pevec“. Fantje tvorijo posebno pevsko društvo, katero vodi gosp. organist Piko, podpira ga pa znatno g. kaplan Ferdo Lavrinc. Tako je prav! Le vrlo naprej! Nazadnje je še prišel neki berač, ki je nam pravil prav smešne in žalostne stvari o svoji „študentariji“ na Dunaju in o slavi, ki jo uživa sedaj kot kralj beračev. Nato smo posegli v žep in zložili za Ciril-Metodovo društvo nekaj čez 38 kron. Gosp. kaplan Serajnik in g. župnik Kesnar sta nas opominjala, naj rabimo povsod vžigalice in kavo družbe sv. Cirila in Metoda, kajti če jemo tako kavo, storimo s tem že dobro delo. Slovenski možje in slovenske matere, zapomnite si dobro zlate nauke, katere ste na tem zboru slišali!

Prevalje. (Čuden slučaj pozabljenosti) prigodil se je tukaj. Mož bi moral napovedati po pogrebu svoje žene imena in starost otrok. A mož, ki je bil čisto trezen, pa zelo žalosten radi izgube svoje žene, pozabil je imena svojih otrok ter ni bil niti v stanu povedati, katera hči ali sin je najstarejši. Šele hči, koja je poklical oče na pomoč, je mogla dati pojasnila.

Zakamen pri Celovcu. (1600letnica.) Na že opisani slovesni način obhajamo zdaj 1600letnico blažene smrti sv. Florijana, patrona starodavne naše cerkve. Slavnost se je pričela v torek dné 26. apr. s pridigo in slovesno službo božjo, katero je daroval mil. g. prelat in stolni prošt L. Einspieler. Prvi dan je prišla procesija iz domače fare, za naslednje dni so naznanjene procesije iz drugih far, o katerih bomo poročali po slavnosti. Vsak dan je slovesna sv. maša, katero darujejo zaporedoma pred. gg.: dné 27. apr. dr. Ant. Müller, 28. apr. dr. Jožef Somer, 29. apr. Ferd. Wappis, 30. apr. Mat. Grösser, 1. maja Kar. Elsler, 2. maja Henrik Angerer, 3. maja Jan. Vidovic, 4. maja, na god sv. Florijana, mil. g. knezoškof dr. Jos. Kahn. — Vsak dan zjutraj ob 8. uri je slovenska pridiga, ob 1/2 7. uri zvečer so litanije z blagoslovom in potem nemška pridiga; h koncu pesem. Pridigujeta vč. gg.: P. Jakob Verhovec in P. Jožef Šrohe, oba iz družbe Jezusove. Sv. maše se darujejo vsako uro od 5. ure zjutraj do 11. ure opoldne, vsaki dan. Spoved velja tudi še za velikonočno spoved. Na dan sv. Florijana (4. maja) se bo pobožnost ob 4. uri popoldne sklenila s pridigo in slovesnimi litanijami ter zahvalno pesmijo. Četrtek 5. maja ob 7. uri zjutraj bo pridiga v spomin vernih duš, potem blagoslovljenje grobov in sv. maša.

Timenica. (Gospodarske reči.) Po prizadevanju občine Št. Tomaž je lani komisija pregledala po gozdih škodo, katero je bil napravil sneg.

„Dečko ima res prav, — je mrmral sam seboj —, ložje je vladati ljudi nego gosi, če so taki poredni gosjaki med njimi, kakor je ta vrtnarjev.“

Pastir je med tem našel knjigo in se vesel vrnil, da je zaslužil toliko svoto denarja v tako kratkem času. Toda ko stopi pred svojega namestnika in zagleda, kaj se je zgodilo z gosmi, mu pade knjiga iz rok. Solze mu oblijejo mlado lice. Jezen in žalosten se zadere nad kraljem: „Na, — to znate. Vsi škrici ste jednaki. Oj, kaj bo pa sedaj z gosmi. Sam jih ne spravim skupaj do večera. Sedaj le brž na delo! Pomagati mi morate, dokler jih ne dobiva.“

Pastir je postavil kralja na primerno mesto in tam ga je poučil, kako naj maha z rokama in kako naj kriči. Sam je pa bežal ob vodi in zagajal raztresene gosi.

Dolgo časa sta se oba trudila, predno sta zopet zbrala razgnano čredo. Ko se deček vrne h kralju, mu reče: Nobena sila me več ne pripravi, da bi izročil svoje gosi komu drugemu, najmanj pa kakemu škricu. Naj pride kralj sam, ne prepustim mu jih, in mu jih ne.“

„Prav imaš, vrli dečko — odvrne kralj in se glasno zasmeje — kralj zna ravno tako gosi pasti, kot jaz. Saj sem jaz sam kralj.“

„Vi? — To komu drugemu pripovedujete. Nate, tu je vaša knjiga in pojte z Bogom! Za kralja bi morda še bili, a za gosjega pastirja ne bodele celo svoje življenje za nič!“

„Nikar se ne jezi, — odvrne blagi kralj. Tu imaš par goldinarjev in ná mojo roko, da nikdar več ne pojdem gosij past.“

Dečka je polila lahna rudečica in pristavil je: „Bog vam plačaj! Bodite že, kar hočete; dober gospod ste pa vendar-le, dobrega srca in dobrih rok. Samo za gosjega pastirja vas ni Bog vstvaril. Z Bogom!“

Veselo prepeva se je obrnil dečko k svoji čredi, kralj je pa vesel odšel proti gradu.

Smešničar.

* **Amerikansko.** Advokat: „Predno prevzamem zagovorništvo, mi morate izpovedati čisto in popolno resnico. Ali ste res poneverili polno svoto 20.000 dolarjev, kakor govori obtožnica?“ — Obtoženec: „Dà, gospod zagovornik, kaj bi vam prikrival, jaz sem ukradel natančno omenjeno svoto.“ — Advokat: „Koliko imate še sedaj od tega denarja?“ — Obtoženec: „Samo še deset dolarjev!“ — Advokat: „In nič drugega premoženja?“ — Obtoženec: „Nič!“ — Advokat: „Potem je za vas, mladi mož, najboljšo, da vse priznate in prosite sodišče milosti.“ — Obtoženec: „Hvala, in koliko računite za vaš svet?“ — Advokat: „Deset dolarjev!“

* Neki slovenski župan je pisal nekemu nemškutarskemu mojstru te-le vrstice: „Vaši tesarji so delo zgotovili. Pridite torej po denar, pa prinesite s seboj kolek za pobotnico!“ — Mojstra pa ni bilo po denar. Za več tednov pride k njemu župan, da ga vpraša, zakaj ga ni. „Veste, reče nemškutarski mojster, nisem si upal, ker ste mi pisali, naj prinesem s seboj kol, da me bodele ž njim namazali za popotnico.“

Uspeh tega je bil n. pr. da kmetovalec, ki ima čez 16 orlov gore, letos K 188.64 manj plača davka. Vsa čast za tako delovanje gospodu županu. — Kuhinjska šola se je v marcu končala. 10 deklet spravili so skupaj iz domače in sosednjih župnij, ki so hodila domov spat, plačala po 30 K za šest tednov pouka. Učili sta kuharici iz Celovca. Jedli so mizarji i. dr. Kako kuhajo mlade kuharice, ne morem povedati, ker nas niso povabili na južino. — Kakor sem lani poročal, so tudi letos porazovali sadno drevje pridni umni kmetovalci in nasadili nekaj novih dreves. Od zajca objedena se izrujejo in zasade nove. Kmetijska družba, ki ima v Gosposveti velikansko drevesnico, dala je svojim udom na skupno naročilo drevesce za 40 vinarjev ceneje. Sicer pa imamo tudi domače drevesnice. — V marcu se je sekalo grmovje po bregih, pa jelševje (ovšje) ob vodah. Dasi smo imeli tedaj pota grozno blatne in mokro povsodi, tako da so jezerom podobne luže stale po polju in je setev za kakih 14 dni zaostala, je sedaj že za oranje skoraj presubo. — Dobro leto so imeli krti in miši, ker zemlja ni bila zmrzla; so pa tudi pridno delali krti v travnikih gradove, kar pričajo izmetani kupi, miši v žitih in deteljah ceste za promet v mišjem kraljestvu in orale na površji. Vkljub temu ozimina dobro kaže, detelje so bolj redke in tudi travniki kažejo mnoge nečedne pleše. Sicer pa upamo še dobro letino, ker nam je Bog dosti dežja dal.

Iz Magdalenske (ali Helenske) gore. (Polnočnica) peta bila je tu v veliki gotiški (dasi ne zelo lepi) cerkvi iz rimske dobe na zgodovinsko znamenitih tleh v petek sv. treh žrebljev dné 15. aprila zjutraj po 12. uri, kakor je navada iz davnih, davnih časov. Vreme že 15 let ni bilo tako lepo kakor takrat. (L. 1882. bilo je pač še prijetnejše vreme, tako da so ležali ljudje zunaj.) Ljudi je bilo pač res tri sto. Ta polnočnica ima neko moč, da grede tudi domači farani Otmanjski radi gor k nji. Sicer se pa opravlja za romarje, ki po zelo stari navadi obletijo ta petek štiri vrhe: Sv. Helene (visok 1056 metrov), sv. Urha (1018 m), sv. Vida (Göseberg 1175 m.) in sv. Lovrenca (1127 m.). To je pot, katere ima, kakor pravijo, vsak mlad dosti, pa je vsak star lahko obhodi. Sicer sem pa videl med božjepotniki le malo starih, veliko več mladih, večidel moških. Iz Magdalenske gore udrli so ob pol eni uri po noči, pred štirimi so bili v Porečah, ob 5. uri imeli tu sv. mašo, ob 7. uri bili na Urhovi gori, ob 9. uri pri sv. maši v Zweikirehnu, ob pol 1. uri na šentviški gori, ob pol 2. uri bil je blagoslov v Gradneku, ob 3. uri v Sörgu, ob 4. uri na šentlorenski gori, kjer so se romarji zopet razšli proti domu. Med potom se je molilo razun na potu vkreber, obnašanje po noči bilo je mirno, dostojno. Čudno je pač bilo videti, da niso mogli romarji dočakati konca sv. maše, ampak so že pred koncem odšli. Število romarjev bilo je 255. Pred 20. leti so jih šteli 1250, bil je ravno god svetega Marka. Pravijo, da jih je kedaj hodilo dve tisoč. Torej peša gotovo pobožna navada, pešamo pa zlasti mi Slovenci. S procesijo prišli so le Nemci od severne strani, ki se zbirajo pod goro pri takojimovanem slovenskem križu. Slovenci bili so takrat le iz timeniške fare. Nekdaj bilo je drugače, stari ljudje še pomnijo iz svoje mladosti, da je bila tudi slovenska procesija. Mož pa, ki že 24 let zraven hodi, pravi, da je slišal pač še slovensko peti, nič več pa slovensko moliti. Tako se mi skrivamo! Ni prav!

Koženavra. (Smrt.) Tukaj je dné 17. aprila umrla soproga Ig. Ratza, hišnega posestnika in podjetnika pri uravnanju Drave. Pogreb se je vršil v torek dopoldne ob veliki udeležbi. N. v m. p.

Podgora. (Razno.) Gledé na dopis v štev. 3. „Mira“ t. l. pod naslovom „Podgora“ za zahtevo vžigalice v prodajalnici konsuma v Borovljah se je splošno, da se tu z naprejem dobijo slovenske vžigalice. — Pri gradnji železnice na progi od mosta do Svetnevasi delajo na treh krajih, a kakor se čuje, se delavcem obljubljene svote ne izplačajo. Pri stebrih za most hitro napredujejo, da se še letos most dogotovi. Dobičkaželjni okoličani in drugi so postavili razne „barake“ ali vzeli v najem, ki se kličejo na imena: „Hôtel Fidel“, „Restauration“, Gasthaus Biberhofer von der „Sonnseiten“. Sedaj precej več alkohola spravijo med razne národe v Rožni dolini.

Področica. (Razno.) V predoru dela zdaj okrog 700, zunaj njega 600 delavcev. Predor so dognali zdaj do 3530 metrov in delo stalno prav dobro napreduje. Kmalu bodo začeli graditi tudi progo. Vsak dan prihajajo novi delavci. — V Podgorjanih so tatovi ulomili po noči v prodajalnico g. K. Šusterja, odnesli 70 K denarja in več blaga. — 18letni delavec Jan. Rebernik je šel dné 21. t. m. s svojim očetom od dela proti Zlatnam in sicer tik tira, ki je napravljen do tamošnjega kamenoloma. Prišel je pod voz električne železnice in poškodovan je bil tako, da je kmalu na to umrl.

Zilska Bistrica. (Zopet povodenj.) Kakor ste že omenili, imeli smo pri nas povodenj, ki je

nastala vsled tega, ker se je sneg vsled vročine prehitro tajal in polnil hudournike. Nad našo vas je prišla nesreča dné 15. aprila. Voda je naraščala vedno bolj, prinesla s seboj mnogo šodra, lesa itd. in spravila vas v zelo veliko nevarnost. Prestopila je svoje bregove in udrila sredi po vasi ter spravila ljudi, živino in poslopja v veliko nevarnost. Promet po cesti je bil nemogoč, ker je bila zasuta, tu in tam pretrgana in vse preplavljeno. — Trpljenje prebivalstva je bilo grozno, le z največjim naporom so mogli braniti svoje imetje. Iz Beljaka je prišel na pomoč g. okrajni glavar in 200 vojakov. Dnó 20. aprila je začela voda zopet pojmati. Vas šteje 114 hiš in 720 prebivalcev. Večina hiš je zasutih do enega metra visoko, poti so globoko izprani; več mostov je odtrgalo, da je promet zelo obtežkočen. Tudi polje je zelo trpelo, ker je ali zasuto, ali je voda zemljo odnesla. Več ljudij si je le težko rešilo življenje. — Cesar je podaril za ponesrečene takoj 5000 kron.

Zabnice. Pri zadnji deželnozborski volitvi je sedanjí župan Kraner, kateri na sv. Višarjah prodaja svete podobice in si je takorekoč večino svojega premoženja od pobožnih romarjev pridobil, prav ostudno in surovo ravnal z našim priljubljenim gospodom kaplanom; čegar on sam ni mogel, zato je imel pristaše, ki so kaplana pred njegovo hišo zasramovali. Romarji, ki obiskujete sv. Višarje, zapomnite si to!

Novičar.

Na Koroškem.

„Slovenski“ socijalni demokrati — razkrinkani. Kakor znano, so nam prvi ustanovni shod našega mladega slovenskega delavskega društva socijalni demokrati preprečili, ker so vkljub temu, da niso bili vabljeni, udrli na zborovališče in ga vkljub opominom niso hoteli zapustiti. Iz obnašanja teh socijalnih demokratov na shodu smo se že prepričali, da jim društvo ne diši, ker ima biti strogo národno-slovensko, kar se naravno ne strinja niti z nemško-nacionalno niti z mednarodno socijal-demokratično politiko. Vkljub temu pa je nekdo — brezdvomno iz socijalnih demokratov ali pa tem prijaznih krogov — poskusil, stvar v slovenski javnosti tako zasukati, kakor da bi bili ti socijalni demokrati uzor-Slovenci, katerim gre samo za národnost in nič drugega. Namen je bil prozoren! Ker se jim naskok na društvo ni posrečil, hoteli so vsaj malo zdražbe narediti in če mogoče, zanesti kak prepir v naše vrste. Toda laž ima kratke noge; kdor z dvojnimi kartami igra, se dostikrat sam izda. Čujte! Pred par dnevi je bil shod volilcev celovškega mesta in na tem shodu se je voditelj socijalnih demokratov, znani Riese, javno hvalil kot zaveden Nemec in je kot dokaz, da so socijalni demokratje pravi Nemci, navajal okolnost, da so socijalni demokratje preprečili ustanovitev národno-slovenskega društva v Celovcu. No, voditelj mora že vedeti, zakaj se je socijalnim demokratom šlo, smemo mu verjeti. Ta odkrita izpovedba naj bo novemu društvu zadoščenje za nezaslužen napad, obenem pa društvu bodrilo, da vstrajajo na tej poti, ker je prava in národu koristna! Le pogumno naprej!

Okrajni šolski svet velikovski. Dnó 20. aprila so bili v Velikovu zbrani župani iz celega okraja, da volijo enega zastopnika v okrajni šolski svet, ker je bila dosedanjemu članu Seifricu p. d. Miklavcu šestletna doba potekla. Prišli so vsi župani, razen jezerskega. Da bi bili ostali vsi slovenski župani značajni, bi bili zmagali Slovenci. A tako je zmagala neznačajnost, ker so tri možje volili z nasprotniki, nemčurji, in jim tako pripomogli še enkrat do „zmage.“ Izvoljen je bil Seifric-Miklavc s 16 glasovi, g. Jan. Šumah je s 14 glasovi ostal v manjšini.

Judeževi groši. Nemški šulferajn je dal v minulem letu za Koroško 11.741 kron podpor. Celovški podružnici štejeta vkup 925 udov.

104letna žena. V Rablju je dné 17. t. m. mati ondotnega vodnika R. Baumgartnerja, Uršula Baumgartner, dovršila svoje 104. leto. Rojena je bila dné 17. aprila 1800 na Brezniku, fara Trbiž, pri p. d. Pihlerju. Dobro se še spominja na Francoze, pod katerimi so ljudje bežali v gozdove. Starka je še prav dobro ohranjena in zdrava.

Celovec in okolica. Mil. g. knezoškof se je v torek dné 19. t. m. povrnil s svojega potovanja v Rim. — V tukajšnji kosarni za deželne brambovce je padel nek vojak, ki je bolehal, tako nesrečno iz postelje, da mu je prebilo črepijo in je kmalu na to umrl. — V Hodišah je umrl posestnik opekarne M. Kirchbaumer.

Beljak in okolica. Zidar J. Resman iz Pogorij je prišel iz Nemčije k vojaškemu naboru domov. V Šmartnu so se stepli v gostilni in J. R.

je dobil tako težke rane, da je drugi dan umrl. Pet fantov so radi tega zaprli. — Najemnik P. Edlinger, Podjezerom, se je hotel usmrtiti radi neke izgubljene pravde. Težko ranjen leži v bolnišnici. — V Maloščah je utonila v potoku 74letna Marija Türk. — Revident državnih železnic J. Keller v Beljaku je dobil od papeža častni križec „pro ecclesia et pontifice“. — V konkurz je prišla trgovina Ane Larice v Beljaku. — Pri Podravljah so našli v Dravi truplo učitelja J. Klause, ki je bil lansko jesen pri Kameringu skočil v Dravo.

Podjunska dolina. V Grebinju je utonila 4letna M. Rosenzopf pri Šolčevem mlinu. — V Pogradu se je obesil 55letni posestnik V. Krajnc. Vzrok: žganje in domače razmere. — Deželni odbor je podelil mesto okrožnega zdravnika v Železni Kapli tamošnjemu zdravniku, znanemu hajlovcu dr. Krasnigu.

Rožna dolina. Nesreča se je zgodila na dravskem brodu pri Ločah pod Rožekom. Šele eno leto omožena Kat. Kupper je hotela dné 16. t. m. prepeljati svojo prtljago preko Drave. Drava je zdaj zelo deroča; zato se je vrv pretrgala in ladja prevrnila, da je vse padlo v vodo. Štiri osebe so se še rešile, imenovana, stara 23 let, pa je utonila. — V Rožeku je dné 17. aprila umrl znani gostilničar in mitničar, Šimen Heber, star 62 let.

Zilska dolina. V Podklostru je bilo trgovcu Kompošu ukradeno blaga za 7 K. Tatu so prijeli. — Posestvo Janeza Kregla v Radnji vasi je kupil trgovec M. Pipan v Beljaku. — 3letni sin laških delavcev Azzola se je bil izgubil v gozdu blizu Bistrice. Dolgo so ga iskali zastoj, in že mislili, da se mu je kaj dogodilo, ko so zvedeli, da ga je našel nek dninar v gozdu in odpeljal na svoj dom, ker ni vedel, čegav je. Ko so revni stariši zvedeli zanj, so ga osrečeni peljali zopet v svojo borno delavsko koč v gozd.

Kanalska dolina. V Trbižu so prijeli pismo-noša And. Vulc-a, ker je poneveril 250 K. — Do dné 19. t. m. je prišlo preko Pontablja že nad 51 tisoč laških delavcev v Avstrijo, vkup jih bo prišlo nad 60 tisoč. Tujci si pri nas služijo denar, domačini pa se morajo izseljevati.

Drobiž. Vlada svari pred izseljevanjem v Južno Ameriko, kjer se je osnovalo posebno podjetje z imenom „Empreza di Colonisacao brazileira“, da privabi iz Evrope naseljencev, katerim se v novem svetu pa zelo slabo godi. Torej pozor! — V Volšbergu se je ustrelil 14letni učenec P. Luike. Vzrok: Strah pred kaznijo.

Križem sveta.

Štrajk ogerskih železničarjev. Na Ogrskem je minuli teden počival ves železniški promet. V torek 15. apr. zvečer med 6. in 7. uro pričeli so na vseh državnih železnicah štrajkati ogerski železničarji, tako, da je bil železniški promet po celi Ogrski ob 8. uri zvečer popolnoma ustavljen. Vlaki, prihajajoči od raznih stranij v Budimpešto ali pa tudi odhajajoči v druga mesta, ustavili so se med 6. in 7. uro na istem mestu, kamor so takrat dospeli, in sicer večinoma na malih postajah in celo med postajami. Vsi potniki prišli so zaradi tega v strašne zadrege. O štrajku ni pred tem časom občinstvo ničesar vedelo. Poskušali so promet omogočiti z vojniki, kar je pa le deloma šlo. Štrajk je končal v nedeljo in so se morali železničarji udati. Delo so ustavili delavci in uradniki in sicer vsled zelo slabega gmotnega stanja in bornih plač. Poseben povod nepričakovane štrajku dala je prepoved železničarjem iz raznih krajev udeležiti se velikega shoda železničarjev v Budimpešti, na katerem so se hoteli posvetovati o svojem slabem stanju, in se jim je tudi zažugalo, da se bode postopalo proti vsem onim, ki bi se pregrešili proti omenjeni prepovedi. Vlada hotela je z omenjeno prepovedjo omejiti gibanje železničarjev, ki je postajalo zadnje dni vedno živahnejše, a dosegla je nasprotno, kajti izvala je štrajk, na katerega ni bil nihče pripravljen.

Gospodarske stvari.

Žitne cene.

Žitna trgovina prihaja vedno bolj počasno; lastniki ne silijo sicer s prodajanjem, a kupeev tudi ni. Na Dunaju se prodaja:

pšenica (Ogerska)	K 8-70 do 9-20
domača	8-40 „ 8-75
rž	6-70 „ —
ječmen	7-— „ —
turšica	5-50 „ —

V Nemčiji se cena rži drži, na Avstrijskem pa je v tednu padla zopet za 20 vinarjev. V Budimpešti se je precej kupilo, a tudi veliko ponujalo, tako, da se cene niso zboljšale.

Na Ruskem se je precej rži prodalo. Oves se je ob spodnji Donavi za 15 vinarjev ceneje kupoval.

Južna Nemška ima še precej ovsa na prodaj.

Vabila.

Hranilnica in posojilnica v Šmihelu nad Pliberkom ima svoj letni občni zbor v nedeljo dne 1. majnika t. l. ob 3. uri popoldne v svoji lastni hiši s sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo o letnem delovanju. 2. Razdelitev čistega dobička. 3. Volitev novega odbora. 4. Volitev računskih pregledovalcev. 5. Razni nasveti.

Ako bi ob določeni uri ne bilo zbranih zadostno število udov, se vrši zborovanje uro pozneje ob vsakem številu zbranih udov. — K obilni udeležbi vabi odbor.

Hranilnica in posojilnica v Velikovu, registrirana druga z neomejeno zavezo, sklicuje izvanredni občni zbor na četrtek, dne 5. majnika 1904, ob 9. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Velikovu. Dnevni red: 1. Sprememba pravil. 2. Dopolnilna volitev v načelstvo. 3. Slučajnosti. K obilni udeležbi vabi **načelnistvo**.

Slovensko katoliško izobraževalno društvo v Globasnici ponovi v nedeljo dne 8. maja v prostorih Šoštarjeve gostilne v Globasnici igro „Lurška pastirica“ in vprižori igro „Brat ne zna“. Začetek ob 1/4. uri popoldne. Vstopnina: sedež 20 kr., stojišče 10 kr. Vstop je dovoljen vsakomur, ki pride iz dobrega namena in se pošteno obnaša, to se pravi, ki ni podkupljen ali nahujskan, da bi delal nepokoj. — K obilni udeležbi vabi prav uljudno **odbor**.

Globasnica

je velika vas, ki šteje 105 hišnih števil. Gostiln je sedaj štiri, dve nasprotni in dve slovenski. Starodavna narodna

gostilna pri Šoštarju

je zopet oživela, ko jo je prevzel g. Janez Weber, rodom Štajerc. Slovenci in Slovenke! pri Šoštarju se bode vam točno postreglo z vsakovrstno pijačo: s pivom, moštom, žitarcem, vinom itd., pa tudi s tečnimi toplimi in mrzlimi jedili. Posebno za tujce je nova gostilna važna, ker dobé tamkaj prenočišča.

Istrska vinarska zadruga v Pulju

prodaja v svoji

podružnici v Beljaku, Freihausgasse št. 3.

sledeča popolnoma **naturna istrska vina** za sledeče cene na debelo, od železnice v Beljaku, brez sodov, v množinah od 56 l. naprej, in sicer:

rdeča vina: Teran II. 36 K, Teran I. 44 K, Stafela 36 K. Refoškata 60 K. Opolo (krvno vino) 56 K.

Bela vina: Namizno vino 40 K. Muskat II. 60 K. Muškata I. 104 K. Dugava 80 K.

Za točno postrežbo se jamči, sodi se dajejo na posodo.

Spoštovanjem

J. Kofler,
poslovodja.

Loterijske številke od 23. aprila 1904.

Gradec	74	90	43	69	56
Dunaj	20	84	11	15	2

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorec dragovoljno.
Pošta 5 kg. pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljani mesečnik.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VII.

Oglas.

Vsled poškodbe prevozne ladje čez Dravo v Ločah pri Rožeku, se je ponesrečila Kat. Kuper, in našla smrt v valovih. — Kdor najde truplo imenovane ženske, dobi 10 kron nagrade, če najhitrejšim potom naznani: Ani Rainer v Ločah, pošta Vrba na Koroškem.

Službo organista in cerkovnika

želi dobiti v kakem boljšem kraju, trgu ali mestu oženjen mož, ki bi si rad svoje stanje izboljšal, ki je v cecilijanskem orglanju in petju dobro izurjen ter ima na razpolaganje najboljša spričevala. Prevzel bi ob enem lahko tudi službo občinskega tajnika ali sluga. Službo nastopi po želji takoj ali tudi pozneje, in je pošiljati ponudbe na upravnistvo „Mira“ v Celovcu.

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga,

brizgalnice (streljke) za sadno drevje z natanko namereno petrolovo mešanico,

svetilnice na aceten, da se ulové leteči hrošči,

hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskanice,

čisto nove mline za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplenje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo, kot

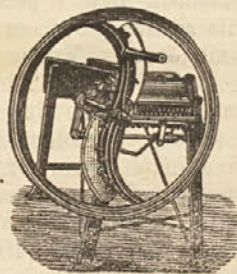
zbiralnice (trierje), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

IG. HELLER, DUNAJ, II., Praterstrasse 49.

Cenilniki zastoj in franko.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Stanje hranilnih vlog:
18 milijonov kron.

Rezervni zaklad:
nad 550.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure popoldne in jih obrestuje

po 4%

ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vlož. nih obresti plačuje hranilnica sama, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča **po 4 3/4% na leto**. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno **5% izposojenega kapitala**. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto **6% izposojenega kapitala**.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje, in sicer **po 4 1/2% do 5%**.

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo z znamko „jelen“.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno. Kdor hoče dobiti zares zajamčeno pristno, perilo neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“. **Dobiva se povsod!**

Varstvena znamka.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Aksijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predjme za vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaško ženitninske kavicje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.